

Sygn. akt: I C 49/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Gembicka

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Soboń-Kuklińska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Nidzicy

sprawy z powództwa K. N.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. N. kwotę 20.000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 04 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. z dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. w części ograniczonego powództwa postępowanie umarza,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. N. kwotę 2.935,28 zł (słownie: dwa tysiące dziewięćset trzydzieści pięć złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (słownie: dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 2.257,88 zł (słownie: dwa tysiące dwieście pięćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 49/15

UZASADNIENIE

Powódka K. N. wniosła pozew przeciwko pozwanemu (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej (...))** o zapłatę kwoty 20.000,00 zł na swoją rzecz tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty, a nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka podniosła, że wnosi o zasądzenie należnego zadośćuczynienia z powodu upadku, który miał miejsce w dniu 16 marca 2013 roku na oblodzonym chodniku znajdującym się przy ul. (...) w N.. Na skutek upadku powódka doznała złamania nasady bliższej kości łokciowej lewej, złamania M. typu II lewego przedramienia, złamania głowy kości łokciowej lewej.

Pozwane (...) w odpowiedzi na pozew wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, iż jako ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność gwarancyjną na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za skutki zdarzenia z dnia 16 marca 2013 roku w wyniku którego powódka doznała obrażeń ciała. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność co do zasady i ustalił wysokość zadośćuczynienia na kwotę 8.500,00 zł i wypłacił poszkodowanej kwotę 6.000,00 zł. Pozostałą kwotę 2.500,00 zł wypłaciło powódce P. (...)Sp. z o.o. w N..

Pozwany odnośnie wysokości zadośćuczynienia dochodzonego przez powódkę wskazał, że w jego ocenie, ani zakres obrażeń jakich doznał powód, ani cierpienia psychiczne nie są tak znaczne, aby uzasadniały żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na poziomie obecnie żądanym, która to wysokość w jego ocenie jest rażąco wygórowana.

Powódka następnie rozszerzyła powództwo wnosząc o ustalenie odpowiedzialności pozwanego względem powódki na przyszłość za skutki wypadku z dnia 16 marca 2013 roku.

W odpowiedzi na powyższe powód wniósł o oddalenie także rozszerzonego powództwa wskazując na brak interesu prawnego w żądaniu takiego ustalenia

Powódka pismem z dnia 19 maja 2017 roku (data wpływu do tut. Sądu) cofnęła powództwo w części tj. w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego względem powódki na przyszłość za skutki wypadku z dnia 16 marca 2013 roku i zrzekła się roszczenia w tej części.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 16 marca 2013 roku w N. powódka K. N. szła wraz ze swym synem A. M. (1) chodnikiem przy ul. (...). Chodnik usytuowany przy skrzyżowaniu ul. (...) na wysokości budynku nr (...) był nie w pełni odśnieżony oraz zalegało na nim częściowo oblodzenie. Powódka w okolicach (...) poślizgnęła się na oblodzonym chodniku i upadła. W wyniku upadku powódka K. N. krzyczała z bólu i poinformowała swojego syna, że upadła na łokieć i strasznie ją boli.

A. M. (1) po upadku powódki zadzwonił na Policję, a w następstwie uzyskanej informacji zatelefonował do Straży Miejskiej w N.. A. M. (1) po zdarzeniu zawiózł powódkę do Szpitala w N..

W Szpitalu podczas badania obrazowego u powódki stwierdzono złamanie bliższej nasady kości łokciowej ze złamaniem głowy kości promieniowej lewej. Po unieruchomieniu kończyny powódka została przez syna przewieziona do Szpitala Miejskiego w O.. W Szpitalu Miejskim w O. lekarze dokonali repozycji złamania uzyskując zadawalające ustawienie odłamów. Kończynę unieruchomiono w opatrunku gipsowym z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej.

U powódki na wizycie kontrolnej w poradni ortopedycznej w kolejnym badaniu wykazano kątowe przemieszczenie odłamów kości łokciowej wystawiając skierowanie do Szpitala (...).

W dniu 26 marca 2013 roku w Szpitalu (...) powódka została poddana leczeniu operacyjnemu z otwartą repozycją i stabilizacją kości łokciowej płytką (...). Dodatkowo kończynę unieruchomiono w szynie gipsowej. Powódka ze szpitala została wypisana w dniu 28 marca 2013 roku z zaleceniem kontroli w poradni specjalistycznej, a następnie rehabilitacji.

Mimo podjęcia rehabilitacji powódka nadal uskarża się na bóle łokcia lewego podczas wysiłku fizycznego i zmiany pogody.

Powódka przed zdarzeniem była osobą zdrową, w pełni sił fizycznych oraz samodzielną i aktywną. W wyniku doznanych obrażeń powódka bezpośrednio po wypadku nie mogła sama wziąć kąpieli i wymagała pomocy przy najdrobniejszych czynnościach dnia codziennego m.in. przy ubieraniu się, nie mogła samodzielnie prowadzić

samochodu, sprzętać. Po zdarzeniu powódką opiekował się i opiekuje nadal jej partner oraz syn A. M. (1), którzy pomagają jej w czynnościach dnia codziennego.

Powódka pismem z dnia 05 września 2013 roku wezwała P. (...)Sp. z o.o. w N. do zapłaty należnego zadośćuczynienia za krzywdę której doznała w związku z upadkiem z dnia 16 marca 2013 roku. W odpowiedzi na powyższe powódka została poinformowana, że przedsiębiorstwo jest ubezpieczone od tego typu zdarzeń u pozwanego.

W wyniku powyższego powódka pismem z dnia 27 listopada 2013 roku zgłosiła szkodę oraz wezwała pozwanego do wypłaty należnego zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę.

Pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę, określił uszczerbek na zdrowiu powódki na 7 % oraz przyznał jej kwotę 8.500,00 zł tyt. zadośćuczynienia. Powódka nie zgodziła się ze stanowiskiem pozwanego i pismem z dnia 21 marca 2014 roku wezwała pozwanego do dopłaty należnego jej zadośćuczynienia. Pozwany odmówił wypłaty dopłaty zadośćuczynienia za poniesioną krzywdę.

Z opinii biegłego sądowego z zakresu traumatologii L. G. wynika, że powódka w wyniku upadku doznała złamania bliższej nasady kości łokciowej i głowy kości promieniowej lewej. Ponadto biegły wskazał, że w wyniku przebytego leczenia powódka na kończynie górnej lewej posiada rozległą bliznę pooperacyjną po stronie tylnej łokcia schodzącą na przedramię oraz zanik mięśniowy ramienia ok 1 cm. Biegły efekt leczenia określił jako dobry z powrotem do pracy zawodowej. Odnosnie rokowań wskazał je na dobre bez istotnych utrudnień w życiu codziennym a nie usunięcie metalu (płytki zespalającej) bez dodatkowych negatywnych konsekwencji. Biegły mając na uwadze powyższe przyznał powódce 6 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. W opinii uzupełniającej biegły wskazał, iż rozległa blizna pooperacyjna nie ma charakteru szpecącego i nie wpływa na funkcjonowanie stawu łokciowego.

W związku z kwestionowaniem przez powódkę powyżej wskazanej opinii Sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego biegłego sądowego.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej (...) w przedstawionej opinii wskazał, że w lipcu 2015 roku zdiagnozowano u powódki zapalenie tkanki łącznej i wdrożono leczenie antybiotykiem – stan powódki kwalifikuje ją na usunięcie zespolenia przedramienia lewego. Biegły dokonując badanie u powódki stwierdził obrzęk okolicy stawu łokciowego lewego, wzmożone ocieplenie tkanek miękkich stawu łokciowego lewego, ograniczenie ruchomości w stawie łokciowym lewym – deficyt wyprost 15 stopni oraz bliznę pooperacyjną długości 14 cm – barwy cielistej. W związku z powyższym biegły określił, iż wymienione obrażenia ciała spowodowały powstanie trwałego procentowego uszczerbku na zdrowiu, który w jego ocenie wynosi 11 %. Ponadto u powódki ujawniły się negatywne skutki urazu w postaci powikłania odległego jakim jest stan zapalny stawu łokciowego lewego.

Biegły odnosząc się do blizny wskazał, iż nie wpływa ona w żaden sposób na ruchomość kończyny i jej funkcjonalność. W związku z czym nie podwyższa ona uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: notatka służbowa sporządzona przez Straż Miejską [k. 14v], zdjęcia [k. 15,38-40], karta informacji z leczenia [k.16-19]; dokumentacja medyczna [k. 21-25]; wezwanie do zapłaty [k. 26-27, 31, 45,49-50]; zgłoszenie szkody [k. 35-35v]; decyzja pozwanego [k. 44-44v, 53]; opinia S.-Lekarska sporządzona przez L. G. [k. 83, 112]; opinia S.-Lekarska sporządzona przez L. G. [k. 126-128,158-160,190, 217]; zeznania A. M. (1) [k. 77-78].

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 pkt. 4 i 5 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku na drogach publicznych przez pozbycie się śniegu, lodu z chodników.

Jeśli właściciel nieruchomości dopuścił się deliktu polegającego na uchybieniu ustawowemu obowiązkowi oczyszczenia chodnika położonego wzdłuż jego nieruchomości, czym naruszył przytoczony przepis ustawy, to w razie wystąpienia wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej odpowiada za wyrządzoną swoim zachowaniem

szkodę. Zgodnie natomiast z art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Natomiast § 2 art. 822 stanowi, że umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

Bezspornym w sprawie było, iż zdarzenie, na które powołuje się powódka miało miejsce na terenie, za który odpowiedzialność w zakresie utrzymania czystości ponosi P. (...)SP. z o.o. w N., któremu ochrony ubezpieczeniowej – na podstawie polisy nr (...) udzieliła strona pozwana tj. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Zgodnie z treścią przytoczonych powyżej przepisów odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń jest warunkowana odpowiedzialnością osoby ubezpieczonej – która to przez żadną ze stron nie była kwestionowana.

Zatem kwestią wymagającą wyjaśnienia pozostało zatem w jakiej wysokości powinno zostać wypłacone zadośćuczynienie przez pozwanego na rzecz powódki, uwzględniając wypłacone dotąd przez pozwanego zadośćuczynienie.

Podstawę prawną żądania zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zadośćuczynienie stanowi sposób naprawienia szkody niemajątkowej na osobie wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Na pojęcie krzywdy składają się nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych (wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r., V CKN 909/00, LEX nr 56027).

Inaczej, niż przy odszkodowaniu, w przypadku zadośćuczynienia, ustawodawca nie wprowadza jasnych kryteriów ustalania jego wysokości. Wskazuje jedynie, iż suma przyznana z tego tytułu winna być odpowiednia, pozostawiając jej określenie sądowni. W orzecznictwie wypracowano zasady określania wysokości zadośćuczynień. Wskazuje się na potrzebę poszukiwania obiektywnych i sprawdzalnych kryteriów oceny jego wysokości, choć przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron. Do podstawowych kryteriów oceny w tym zakresie zalicza się stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968, nr 2, poz.37; Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNCP 1974, nr 9, poz.145; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, niepubl; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 238/80, OSNCP 1981, nr 5, poz.81; Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03, OSNC 2004 r, nr 4, poz.40).

Oczywiście, doznanej przez poszkodowanego krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia. Charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98, niepubl.).

W orzecznictwie wskazuje się, że oceniając wysokość należnej sumy zadośćuczynienia sąd korzysta z daleko idącej swobody (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 roku (II CKN 1119/98, LEX 50884).

Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenie, jaka konkretna kwota jest „odpowiednia”, z istoty swej, należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. Zawsze musi ono opierać się tak na całokształcie okoliczności sprawy, jak i na czytelnych kryteriach ocennych, rzetelnie wskazanych w treści uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 5 maja 2008 roku, sygn. akt II AKa 83/08, KZS 2008/12/68).

Niewątpliwie powódka na skutek upadku na chodniku poniosła szkodę w postaci uszczerbku na zdrowiu – doznała bowiem złamania kości łokciowej i kości promieniowej lewej leczone operacyjnie, powikłane zapaleniem tkanek miękkich w odległym czasie z deficytem wyprustu w stawie łokciowym lewym 15 stopniowym.

W sprawie powołano dwóch biegłych: L. G. biegłego sądowego z zakresu traumatologii i narządu ruchu oraz A. M. (2) biegłego sądowego z zakresu chirurgii ogólnej ortopedii i traumatologii. Obie opinie zostały sporządzone w sposób zupełny i pełny, a wnioski z nich wypływające wzajemnie się uzupełniają tworząc jedną całość. Obaj biegli doszli do tych samych wniosków końcowych odnoszących się do przebytego przez powódkę urazu określając go jako długotrwały. Ponadto wskazać należy, iż zapalenie tkanek miękkich u powódki wystąpiło w (...) roku, a biegły L. G. opinię sporządził 26 lutego 2015 roku więc przed tą datą. W związku z powyższym biegły L. G. nie mógł przewidzieć i odnieść się do powikłań powstałych na skutek przedmiotowego zdarzenia. Dlatego Sąd w głównej mierze opierał się na opinii sporządzonej przez biegłego A. M. (2), w której uwzględniono przebyte powikłania przez powódkę.

Sąd wziął także pod rozwagę odczuwalny przez powódkę ból związany z przebyłym urazem i powikłaniami oraz bezpośrednim następstwem jego przebycia w postaci blizny na tylnej stronie łokcia. Biegli słusznie wskazywali, iż przedmiotowa blizna nie ma wpływu na prawidłowe funkcjonowanie organizmu powódki, tym nie mniej – zdaniem Sądu - negatywnie może odbić się na poczuciu komfortu i atrakcyjności odczuwanej przez powódkę.

Sąd dał także wiarę zeznaniom syna powódki A. M. (1) z których wynika, że wpływ zdarzenia z dnia 16 marca 2013 r. powódka odczuwała przez długi czas i wymagała wzmożonej opieki osób najbliższych.

W tym stanie rzeczy uznać należy, iż wypłacona dotychczas kwota przez pozwanego na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia nie rekompensuje w pełni doznanej przez nią w następstwie zdarzenia krzywdy, a w związku z tym nie jest kwotą odpowiednią, o jakich mowa w art. 445 kc.

Suma "odpowiednia" w rozumieniu art. 445 kc nie oznacza przy tym sumy dowolnej, określonej wyłącznie według uznania sądu, gdyż jej prawidłowe ustalenie wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności, mogących mieć w danym przypadku znaczenie. Zadośćuczynienie powinno mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość i być tak ukształtowane, by stanowić "ekwiwalent wycierpianego bólu". Z drugiej strony istnieje potrzeba utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, co nie może podważać kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia. (wyrok SA w Poznaniu I ACa 77613).

Mając na uwadze wszystkie przedstawione wyżej okoliczności sprawy Sąd zasądził od pozwanego (...) na rzecz powódki kwotę 20.000,00 wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 04 kwietnia 2014 do dnia 31 grudnia 2015 roku z dalszymi ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Tym samym w ocenie Sądu kwota 20.000 zł spełnia powyższe wymogi i nie jest nadmiernie wygórowana. Pomimo upływu 3 lat od dnia zdarzenia dolegliwości bólowe u powódki utrzymują się, co potwierdzili biegli, wskazując również na bezpośredni związek dolegliwości powódki z upadkiem.

Mając na uwadze, że powódka pismem z dnia 19 maja 2017 roku częściowo cofnęła powództwo tj. w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności pozwanego względem powódki na przyszłość za skutki wypadki z dnia 16 marca 2013 roku, na podstawie art. 203 § 1 i 4 kpc w zw. z art. 355 § 1 kpc Sąd w pkt II sentencji wyroku umorzył postępowanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt III sentencji wyroku w oparciu o art. 98 kpc oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz na podstawie spisu kosztów złożonego przez pełnomocnika powódki.

Jednocześnie w pkt IV wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sądowych sprawach cywilnych, kierując się odpowiednio zasadami obowiązującymi przy zwrocie kosztów procesu, sąd nakazał

ściągnął od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Nidzicy kwotę 2.257,88 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować,
 2. przesłać:
 - pełn. pozwanego.
 3. Za 14 dni lub z apelacją.
- N., dn. 21 czerwca 2017 r.